

Писа ѝ какъ прекарва тукъ на село, колко му е мжчно, че е така далече, и я помоли, ако не е забравила оня българинъ, когото преди шестъ месеца изпратиха на гарата, да му пише.

После дълго стоя предъ отворения прозорецъ и гледаше навънъ, какъ небето почна бавно да бледнѣе и звездитѣ да гаснатъ. . .

Следъ една седмица получи отговоръ. Нетърпеливо го прочете. Тя му пишеше, че отдавна е очаквала неговото писмо. Радва се, че не я е забравилъ. Щѣла да бжде щастлива да се видятъ пакъ. Искаше да знае, защо той напустна Прага и ще продължи ли следването си. Всички тамъ често си спомняли за него. Четѣше бързо, развълнуванъ, и после изкочи навънъ, да се зарови тамъ, въ голѣмата трева, да си я спомни, да мисли за нея, за Прага, за студентитѣ и за професоритѣ.

Той не бѣше казалъ на никого защо се връща въ родината си. Защо ли да имъ казва? Тѣ бѣха така щастливи, спокойни. . .

Сега тя искаше той да ѝ пише. И още съ първитѣ писма те станаха много близки. Той ѝ писа за мжката си по нея, за всичко, което е оставилъ тамъ, и за причината да се завърне при родителитѣ си.

Въ последното си писмо тя му съобщи, че е казала на родителитѣ си за него и че тѣ сж съгласни да му помогнатъ. Той ще може да остане при братъ ѝ, който, като инженеръ, управлява една голѣма фабрика. Ако не иска да остане да работи въ Чехия, може и да се върнатъ заедно въ България. . .

Той прочете това на родителитѣ си. Баща му